

Szabó Elvira

Háló

Tisztára leköt a várakozás. Az elmúlt napokban kimozdulni sem szívesen mozdultam, egészen ide vagyok tapadva a házhoz, kenyérért is kellenül sétáltam le a dombról, pedig nagyon szeretek sétálni a dombon le és fel, nehogy épp akkor jöjjön, amikor nem vagyok itt, és ne jusson be. Még a végén sarkon fordulna.

Talán mégis alaposan le kéne pókhálóznom itt. Ebben a száraz kora tavaszi időben már fényesre dörzsöltem az ablakokat, kisuvickoltam bent mindent (a kerítés és a faház festéséhez inkább mesterembert fogadok), az edényeimet is még egyszer elmosogattam, mielőtt a kétszer áttörölt polcra tettem őket – hát na, ilyen egy költözés. Függyöny, szőnyeg, asztalterítő. De a pókhálók egy részét meghagytam. A kisebbeket; a nagy, hízott pókok látványától én is összerándulok, de a kicsiket békén hagyom, hadd szőjék a hálójukat. Lenyűgöz, hogy mennyire szabályos és teherbíró. Szerintem hasznosak a pókok; meg kell hogy legyen az a szelete a belső ökoszisztémának, amit tisztán tartanak, ha egyszer ott laknak. Ő utálja őket, ha meglát egyet, átmegy a másik szobába. Itt csak egy szoba van, nincs hova átmenni.

Igaz, időm se lenne sétafikálni a dombon, mert nemcsak a költözésbe bonyolódtam bele, de a fordítási munkák is most jönnek, mindenki most akar dolgozni és munkát elvégeztetni a téli dermedtség után, és persze ha azt akarom, hogy teremjen valami azon a téglalap alakú részen a telek végében, akkor most kell vetni. Olyan se volt még, hogy kertészeti könyvet tartsak az éjjeliszekrényemen.

Ha a lelkiállapotomat nézzük, a Godot-ra várva jobban illene oda.

Négy napja telefonált, és megkérdezte, áll-e még a ház. Mondtam, nemcsak hogy áll, hanem szépül. Jöjjön el, nézze meg, aludjon itt pár napot, szívjon friss levegőt. Sok a megkeresés, ajánlatokat kell írnia, csörögnek a telefonok. A telefonokat itt is felveheti, és dolgozhat a teraszon a napsütésben, már van kerti bútor. Ahhoz még hideg van, és tényleg nincs levegővételnymi ideje sem, így ő. De azért meglátja, ennyit hozzátett.

Nem ma indult az ismeretségünk, de még mindig nem tudom, hogy amit mond, mikor ígéret, amit mindenáron betart, és mikor udvariaskodás.

Azelőtt két nappal is hívott – nem sokkal korábban cuccoltam le (vagy ki, vagy át) ide, egyszóval odébb, a városból, végre –, hogy nem dobom-e be már a törülközőt. Most, hogy nemcsak nézem, hanem benne is vagyok. Erre én, hogy ősszel sem csak néztem, hanem benne is voltam, amikor megalkudtam rá. És a tél nem tépázott rajta annyit, hogy nagyon más le-

gyen. Feldobta, hogy kössünk fogadást, meddig bírom, szerinte maximum egy hónapot, és ha ő nyer, befizetem kettőnket egy hétvégére Almádiba, pontosan ide, csak épp nem a szőlőhegyre, hanem egy szállodába. Ha pedig tovább bírom egy hónapnál, akkor ő eljön májusban egy hétre, laptopostul-mindenestül, már ha addig beköttetem rendesen az internetet a mostani mobilnet helyett, és megpróbálja innen intézni a dolgait. Teljesen kiakadtam, hogy az életmódváltásomból csináljak fogadást... Erre kinevetett, „látod, én megpróbáltam”. Azóta sokat rágódom rajta, hogy talán bele kellett volna menni.

Amikor ősz elején megvettem ezt a darabka földet, rajta a faházzal (szoba+konyha+zuhanyzó), és egyre többször emlegettem neki, hogy tavasszal akár le is költöznék vidékre, végleg, rendre úgy nézett rám, mintha hasznomra válna egy dilibogyóoktól (legalább valami enyhébb). Mondván, hogy szép dolog a madárcsicsergés és hasznos a hétvégi kert, de a megélhetéshez mégiscsak itt kell lenni, a városban, és emberekkel találkozni, kávézgatni, konzultálni, pláne annak, aki önfoglalkoztató, hogy ő kapja a kiszervezett munkákat. Az ő ügyfelei főleg kapcsolatokból, ahogy mondani szokta, „a networkból” jönnek. És miközben a vidéki romantikát kergetem, elvágom magam a bevételi forrásoktól, majd meglátom. Próbáltam elmagyarázni, hogy elborítanak a találkozók, a befutó munkák és a minden üzenetre pittyegő telefonom, és már a saját gondolataimat sem hallom. Hüledezett. Hogy az emberiség végre kidolgozott magának egy rendszert, amivel korlátlanul kapcsolatba léphetünk egymással, és mindenki hozzáfér az információhoz. Ma már az ember nem azon igyekszik, hogy naprakész legyen, hanem percekész, minden erőfeszítés nélkül. És én erről le akarok kapcsolódni, csak mert egy kicsit túlpörögtem. Járjak heti kétszer jógázni, a húga is azt csinálja, az majd segít rajtam. Ha másoknak ilyen bajuk van, elmennek egy hétvégére a wellnessbe, nem költöznek ki egy szőlőhegyre.

Ezen kiakadtam. Mert ez nem „egy szőlőhegy”; jó, gyakorlatilag az, de alighanem az egész ország legszebb kilátást adó szőlőhegye, a Balatonra látok a teraszról, most éppen kék-zöld csíkokban nyugszik, időnként szürkéskekbe vált, amikor felhő kúszik a nap elé, és néha érezni vélem, hogy fodrozódik a szélben; mint egy kedvét váltogató, csordultig telt szívű istennő; nem unalmasabb, mint egy hírportál. Már akkor beleszerettem ebbe a hegybe, amikor először sétáltam fel ide a földúton (már akkor tudtam, hogy esős időben csak gumicsizmában járható az ösvény), megfogott a vöröses színű föld, ami a házak alapjánál visszaköszön a vörös kövekben, aztán megláttam *ezt*, ezt a látványt, és talán a tulajdonos abban a pillanatban megérezte, hogy megfogott, hogy kifogott magának. Próbáltam közönyösnek tünni, kérdezgettem, mi lesz a kilátással, ha beépítik az alacsonyabban fekvő telkeket, amire a tulaj (az akkori) bizonygatta, rendelet van arról, hogy tilos; persze a gyakorlatban nem léteznek ezek

a rendeletek, csak a vastag bankszámlák. Aztán észrevettem az alacsony, szétterülő fügefát a telek végében, sárgulófélben voltak a levelei, a tulaj szerint évről évre terebélyesebb, a fügek duzzadtan és csöpögve csüngnek az ágairól, csak úgy körülrongják őket a rovarok, rengeteget terem, annyit, hogy még a piacon is árulhatom, és ki se látszom majd a fügelekvárfőzésből a nyáron. Persze ez csak vicc, tette hozzá, mert nincs ezzel a kis telekkel annyi munka, hogy ne maradna idő strandolni. A szívembe zártam a fügefát, a kilátást, a faházat (ami pedig olyan hideg és nyirkos, hogy két polárpulóver is kevés odabent; a fűtéssel még kezdenem kell valamit télre), és úgy éreztem, a nagymamám, ha élne, megvinné nekem ezt a tündezugot abból a pénzből, amit halálában nekem juttatott.

Ide jutottam, és várom, hogy ő is meglépje.

Örültem volna, ha együtt lépünk meg.

Nagymamám azt tanította, hogy a férfi nem ugrik szólításra, az ügyes asszony hátulról az orra elé lógatja a mézesmadzagot.

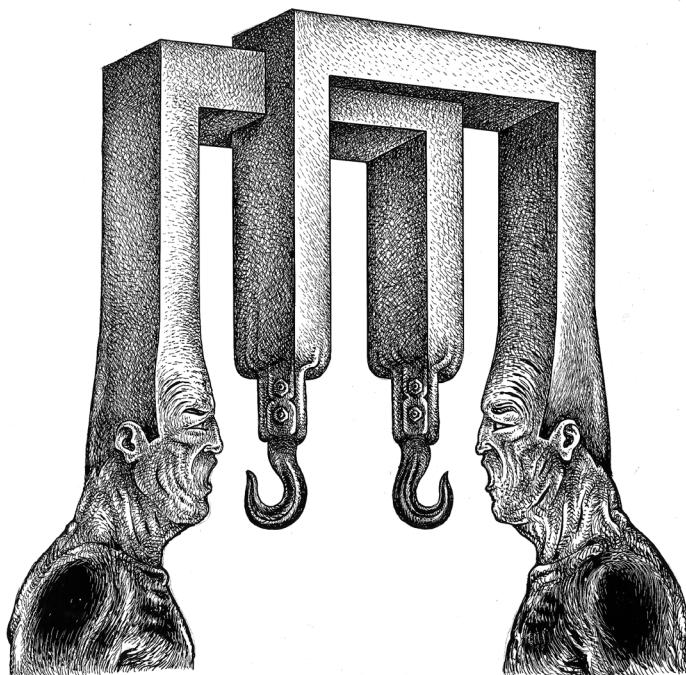
Lehet, hogy megbuktam lógatásból. Újév napján az orra elé toltam egy dokumentumfilmet – átment a trailer a szűrőn, rábólintott, nézzük meg –, arról, hogy az USA-ban egyre-másra a sivatagba költöznek az emberek lakóautókban, még folyó vizük sincs (és nem is jöttem rá a filmből, hogyan szereznek nap mint nap vizet). Off the grid; elvágják magukat az áramszolgáltatótól, a Facebooktól és mindentől, ahonnan a nyomukat lehet követni. Megjegyeztem, hogy nekem ez tetszik; kinevetett. Ez Európa felkapaszkodó sarka, itt nincs sem olyan technológia, sem olyan szervezeti bázis, amivel nyomon lehetne követni, vegyem elő a logikám, és ne hagyjam megfűzni magam holmi teóriákkal. Inkább átküld pár cikket a nanotechnológiáról, az tudományos, azzal műveljem magam. Nemcsak az; nagyon sűrű ez a város, jobb lenne elszakadni; próbálkoztam. Csak a két szobanövény és a sarokban a pókok hozzák be a természetet. Erre lecsapott. Hogy akart is szólni, pókhálós a lakás, és ő nem bírja a pókokat, megérti, ha nincs időm takarítani, neki sincs, csak akkor menjünk inkább hozzá. Erre elszakadt nálam a cérna, hogy nála meg elbotlok a kábelekben, folyton leszegett fejjel kell járnom, a lábam elé nézve, ott kígyóznak mindenhol, undorító színes férgek. Jobban mutat a színes kábelfonat, mint a hálójukat nyaldosó pókok, jött a ripozt, és aztán jól belegabalyodtunk, igazából vissza se akarok emlékezni, mi mindent vágtunk egymás fejéhez.

Utána alig aludtam egy hétig, hogy mitévő legyek.

Igazából még mindig rosszul alszom. Mert nyilván jó lenne, ha mindazt a sok mindent, amit a telek és a faház körül intézni kell, nem egyedül kéne végigcsinálnom, hanem eljönne, és részt venne benne ő. Vannak pillanatok, amikor nem látom, mi lesz. Ablakpucolás közben sokszor megálltam a mozdulat közben, leengedtem a kezem, aztán arra ocsúdtam, hogy meghatározhatatlan ideje bámulok a semmibe.

Csak én vagyok, és ez a hely. Egyedül, de mégsem egy szál magamban.

Reggelente, amikor kinyitom, pardon, szinte kicsapom az ajtót, hangosan nekicsattan a faház falának, és a szabadba kilépve a benti hidegben mozdulatlanságban tartott tagjaimat elkezdem nyújtani, lazítani, be-melegíteni – jógamozdulatok és egy kis kocogás a földúton a telek előtt oda-vissza, a fülemben a madarak, az orromban a fák virágai, a bőrömön a szél, a szememben pedig a Balaton távoli, és mégis közeli kékje, zöldje, ezüstje vagy aranya, aszerint, hogyan játszik épp a fény –, akkor belém hasít, hogy minden tagom arra született, hogy használjam, nem pedig arra, hogy egyetlen pozícióba kötve Csipkerózsika-álmot aludjon, és ahogy kirázom belőlük a bénultságot, érzem, hogy a telek végében gömbölydnek-vörösödnek a paradicsomok, és hogy cukrosodik a füge a fán. Még nem vettem palántákat, még sehol sincsenek a kis zöld gömbök, de érzem.

Szurcsik József: Ellenségesek